

24 iulie – 30 iulie

„*Veniți la Mine...*”

Textul de memorat: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” (Matei 11:28)

Ce promisiune minunată ne-a oferit Isus! La urma urmei, cine dintre noi nu s-a simțit din când în când împovărat, dacă nu din cauza muncii (deși de multe ori așa este), măcar din cauza trudei și a greutăților pe care viața însăși le aduce cu sine? Și aici Isus ne spune că știe prin ce trecem și că ne poate ajuta, dacă Îi permitem să o facă. Iar apoi, după ce ne spune să luăm jugul Lui, Isus continuă: „Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:30). Cu alte cuvinte: *Lasă jugurile și poverile pe care le cari (dă-Mi-le Mie) și ia-le în schimb pe ale Mele asupra ta, căci ale Mele sunt mai ușor de dus.*

Cum putem experimenta odihna despre care vorbește Isus? Până la urmă, trăim într-o lume în care, după căderea în păcat, Domnul i-a spus lui Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Geneza 3:19). Așadar, am cunoscut ce înseamnă să muncești și să cari poveri care par mult prea greu de dus, cel puțin dacă le ducem singuri.

Duminică, 25 iulie – „Și Eu vă voi da odihnă”

1. În Matei 11:20-28, Isus spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Care este contextul acestei afirmații? Cum ne dă Isus odihnă?

Așa cum facem și noi, Isus nu a vorbit niciodată în afara unui context. Pentru a-L înțelege, avem nevoie să pricepem contextul specific al fiecărei afirmații particulare, în special dacă vrem să evităm să înțelegem greșit.

Matei 11 constituie un punct de cotitură în evanghelia cu același nume. Afirmațiile prin care sunt denunțate importante cetăți din Galileea sunt cele mai dure întâlnite până acum în această carte. Isus nu lingusește; pune degetul pe rană, acolo unde doare; El Se asociază cu oamenii „greșiți”, cu cine nu trebuie (Matei 9:9-13); afirmația Lui că poate ierta păcatele este scandaloasă în ochii liderilor religioși (Matei 9:1-8).

De fapt, Isus le spune oamenilor niște cuvinte extrem de condamnatoare, până acolo că îi compară, în mod defavorabil, cu Sodoma, văzută atunci (ca și astăzi) ca un loc al nelegiurii crunte. „De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine” (Matei 11:24).

Tensiunile cresc - și totuși, în mijlocul tuturor acestor lucruri, Isus liniștește situația și oferă adevărata odihnă. El poate face astfel pentru că „toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu” (Matei 11:27). Puterea și autoritatea lui Isus de a da odihnă se întemeiază pe divinitatea Lui și pe faptul că El este una cu Tatăl. Ca să putem veni la El să ne descărcăm poverile, trebuie ca, mai întâi, să înțelegem că nu le putem duce singuri. De fapt, cei mai mulți dintre noi nu vom veni dacă nu ne vom recunoaște adevărata stare. Invitația lui Isus se bazează pe sentimentul nevoii, al insuficienței personale.

Afirmația Sa din Matei 11:28 începe cu un imperativ, în textul grecesc original. „Veniți” nu este opțional; „veniți” constituie condiția pentru a găsi odihnă. „Veniți” înseamnă că avem nevoie să predăm controlul. Într-un timp când putem să controlăm foarte comod multe lucruri în viața noastră cu ajutorul telefoanelor inteligente, a veni la Isus nu este tendința firească. De fapt, predarea reprezintă pentru majoritatea oamenilor partea cea mai grea din viața de creștin.

Ne place să vorbim, și pe bună dreptate, despre tot ce face Dumnezeu pentru noi în Hristos și despre faptul că nu ne putem salva singuri, iar lucrul acesta este adevărat. Dar, în cele din urmă, noi tot trebuie să facem alegerea conștientă de a „veni” la Isus, ceea ce înseamnă să ne predăm Lui. Aici este punctul în care realitatea liberului-arbitru devine centrală în viața creștinului.

Ce povară duci? Cum poți învăța să I-o predai lui Isus și să experimentezi odihna pe care El o oferă și care L-a costat atât de mult?

Luni, 26 iulie – „Luați jugul Meu asupra voastră”

2. De ce Isus ne poruncește să luăm jugul Lui imediat după ce ne-a invitat să-I dăm poverile noastre și să găsim odihnă în El? Matei 11:29,30

După primul imperativ din Matei 11:28 („veniți”), urmează alte două verbe la imperativ în Matei 11:29. „Luați” și „învățați” concentrează atenția ascultătorilor de atunci (și a cititorilor de astăzi) asupra lui Isus. Noi trebuie să luăm jugul Lui și să învățăm de la El. Relația strânsă din cadrul Dumnezeirii, dintre Tatăl și Fiul (care ne-a fost deja pusă în vedere în Matei 11:25-27), reprezintă un exemplu elocvent care poate să explice metafora jugului din aceste versete. Atât Tatăl, cât și Fiul lucrează împreună pentru salvarea omenirii. În timp ce jugul este un simbol al supunerii (vezi Ieremia 27), el este și o metaforă care ilustrează un scop unitar. Ne supunem jugului Său și acceptăm sarcina pe care El ne-o încredințează de a fi o binecuvântare pentru cei din jurul nostru. Noi nu ducem jugul Său; noi doar suntem înjugați la el pentru că jugul Lui este „bun” (în KJV, „ușor de dus”) și „sarcina” Lui este ușoară.

Cel de-al doilea imperativ, „învățați de la Mine”, repetă acest concept. În greacă, verbul „a învăța” este legat de termenul „ucenic”. Când învățăm de la Isus, suntem cu adevărat ucenicii Lui. Ascultarea și angajamentul sunt trăsăturile uceniciei.

3. Care este diferența dintre a fi „împovărați” (Matei 11:28) și a lua jugul Lui (Matei 11:29)?

În iudaism, jugul a fost o metaforă obișnuită pentru lege. În Faptele 15:10 se folosește cu referire la legea circumciziei. Galateni 5:1 pune în contrast libertatea pe care o oferă Isus cu jugul robiei, care este o referire la Lege ca mijloc de mântuire. A fi înjugat sau a lua jugul lui Isus subliniază ascultarea și angajamentul de a merge pe urmele Sale și a fi părtași la misiunea Sa. Deși nu putem spera să adăugăm ceva la mântuirea pe care Isus a câștigat-o pentru noi la cruce, putem deveni ambasadorii Lui, spunându-le vestea bună celor din jurul nostru. Așa cum o demonstrează Predica de pe Munte (Matei 5-7), interpretarea lui Isus cu privire la Lege este chiar mai radicală decât cea a fariseilor. Aceasta necesită o operație de inimă și transformă motivațiile noastre - căci jugul Lui este bun și sarcina Lui este ușoară (Matei 11:30).

Ce promisiune minunată: „Odihnă pentru sufletele voastre.” Ai trăit experiența acestei odihne? Cum putem începe să o cunoaștem, concentrându-ne asupra lui Isus și asupra a ceea ce El ne oferă?

Marti, 27 iulie – „Căci Eu sunt blând și smerit cu inima”

Blândețea este o calitate subestimată în ziua de azi. Smerenia este luată în râs. Rețelele sociale ne învață să acordăm atenție la ce este gălăgios, zgomotos, ciudat, sălbatic și bombastic. Cu adevărat, prea multe dintre standardele lumii se află în opoziție cu ceea ce Dumnezeu consideră a fi important și de valoare!

„Cunoașterea adevărului nu depinde atât de mult de capacitatea intelectuală, ci de sinceritatea scopului și de simplitatea și fervoarea unei credințe care se bazează pe ajutorul lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu se apropie de toți cei ce caută călăuzirea divină într-un spirit de umilință. Ei primesc Duhul Sfânt pentru a le dezvălui comorile adevărului.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 59

4. Cum ai defini blândețea și smerenia pe baza acestor texte? Matei 5:5; 1 Petru 3:4; Isaia 57:15

În 2 Corinteni 10:1, Pavel vorbește despre „blândețea și bunătatea lui Hristos”. Blândețea și smerenia nu sunt descrieri ale unui om naiv sau ușor de amăgit, ale unor persoane care nu pot rămâne ferme pe poziție. Isus nu a căutat conflictul și deseori l-a evitat pentru că misiunea Lui nu se împlinise încă (Ioan 4:1-3). Dar, când momentul confruntării a sosit, El a înfruntat-o cu mult curaj. Și totuși, în același timp, Isus a vorbit cu bunătate. De exemplu, vaiurile rostite de El cu privire la Ierusalim chiar înainte de cruce nu au fost blesteme, ci imagini ale unui viitor catastrofic, descrise în cuvinte pline de lacrimi (Luca 19:41-44).

În Noul Testament, Isus este deseori descris ca fiind un al doilea Moise. El vorbește de pe un munte, unde expune principiile Împărăției Sale (Matei 5:1). Oferă hrană unei mari mulțimi printr-o minune (Matei 14:13-21). Numeri 12:3 îl descrie pe Moise ca fiind „blând”, un aspect care se regăsește în Matei 11:29. Oamenii care sunt martori ai hrănirii celor cinci mii exclamă cu uimire: „Cu adevărat, aceste este prorocul mult așteptat în lume” (Ioan 6:14) - o trimitere la Deuteronomul 18:15 și la rolul de proroc al lui Moise. Smerenia și blândețea lui Isus le întrec în mod evident pe cele ale lui Moise. El este Mântuitorul nostru divin. Deși Moise s-a oferit pe sine ca să-și salveze poporul (Exodul 32:32), moartea lui nu ar fi realizat nimic, deoarece Moise era el însuși un păcătos care avea nevoie de un Mântuitor. Deși putem învăța de la Moise și din istoria vieții lui, nu putem găsi salvare în el. Noi avem nevoie de un Mântuitor care să ne reprezinte, să stea în locul nostru nu doar ca un Mijlocitor, ci și ca Înlocuitor al nostru. Numai Dumnezeu atârnat pe cruce ca Purtător al păcatului ne poate salva de urmările legale pe care păcatele noastre le atrag după ele.

Miercuri, 28 iulie – „Căci jugul Meu este ușor”

Am observat deja că întrebuintarea termenului „jug” de către Matei, în secțiunea aceasta, face trimitere la folosirea acestui termen în iudaism și în celelalte texte din Noul Testament care se referă la o înțelegere greșită a Legii.

5. Termenul grecesc tradus cu „bun” în Matei 11:30 (trad. Cornilescu) mai poate însemna și „ușor, plăcut, folositor și binefăcător”. Mulți oameni din jurul nostru consideră că Legea lui Dumnezeu este aspră, greu de ținut și, uneori, irelevantă. Cum îi putem ajuta să descopere frumusețea Legii și cum le putem inspira dragoste față de Dătătorul ei?

Părinții își amintesc mereu de momentul în care copiii lor au făcut primii pași. Un prim pas șovăitor este urmat de un al doilea pas de probă, ezitant, apoi de un al treilea - și cam în punctul acesta este foarte probabil ca puiul de om să se împiedice și să cadă. S-ar putea să curgă câteva lacrimi și poate chiar să apară o vânătaie, dar, odată ce copilul a simțit libertatea mișcării, se va ridica și va încerca din nou. Face câțiva pași, cade, se ridică; face câțiva pași, cade, se ridică. Secvența se va repeta de multe ori înainte ca un copil să meargă sigur. Și totuși, în mijlocul poticnirilor și al căderilor, se vede o fețișoară încântată, care declară triumfătoare: *Mami, tati, pot să merg!*

A umbla cu Isus s-ar putea să nu fie ușor, dar este întotdeauna cel mai bun și mai potrivit lucru de făcut. S-ar putea să ne poticnim; s-ar putea chiar să cădem; și totuși, ne putem ridica și putem continua să mergem împreună cu El.

6. În Galateni 5:1, Pavel scrie: „Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” În ce fel ne-a eliberat Isus? Care este diferența dintre jugul pe care ne cere El să-l ducem și „jugul robiei” despre care vorbește Pavel?

Putem fi siguri că, orice ar fi avut în minte prin expresia „jugul robiei”, Pavel nu se referea la ascultarea de Legea lui Dumnezeu, la Cele Zece Porunci. Dimpotrivă, putem avea adevărata odihnă și libertate prin ascultare, prin credință și prin înțelegerea faptului că mântuirea noastră este sigură nu pe baza Legii, ci în virtutea neprihănirii Domnului Hristos, care ne acoperă.

De ce o viață de supunere față de Legea lui Dumnezeu are mai multă odihnă decât o viață de neascultare?

Joi, 29 iulie – „Și sarcina Mea este ușoară”

Ultima afirmație a lui Isus din Matei 11:30 folosește imaginea purtării unei poveri sau a unei sarcini. „Căci jugul Meu este [ușor de purtat - KJV] și sarcina Mea este ușoară.”

7. Citește Exodul 18:13-22. Ce învățăm de aici cu privire la a ne ajuta unii pe alții în purtarea poverii?

Exodul 18:13 ne spune că poporul venea la Moise ca să fie judecat de dimineață până seara. Când letro a văzut lucrul acesta, l-a rugat stăruitor pe ginerele lui să creeze un cadru care să îi permită să se concentreze pe lucrurile mari și să-i desemneze pe alții să aibă grijă de lucrurile mai mărunte. Scriptura ne spune că Moise a ascultat de glasul lui letro și a implementat acele schimbări dătătoare de viață.

Când ne spune că sarcina Lui este ușoară, Isus vrea să ne reamintească de faptul că ne putem bizui pe El, Purtătorul suprem de poveri. Asemenea lui Moise, trebuie să învățăm că avem nevoie de ceilalți pentru a ne împărți poverile. În 1 Corinteni 12:12-26, imaginea trupului lui Hristos pe care o folosește Pavel ne oferă un bun exemplu despre ce ar putea să însemne împărțirea sarcinilor sau a poverilor. Avem nevoie de un trup care să funcționeze bine, pentru a fi în stare să ducă greutățile. Avem nevoie de picioare, mâini, umeri, mușchi și putere fizică pentru a putea căra orice.

8. Cum ne ajută purtarea sarcinilor unii pentru alții să împlinim Legea lui Hristos? Galateni 6:2

Contextul imediat al acestui pasaj poate să ne ajute. În Galateni 6:1, Pavel afirmă că dacă un frate sau o soră cade în ispită, noi trebuie să-l ridicăm cu duhul blândeții (adu-ți aminte de afirmația lui Isus că El este blând, din Matei 11:29). Purtarea sarcinii înseamnă ridicarea cuiva care s-a abătut de la calea dreaptă pentru a-l ajuta să vadă harul divin. Dar mai înseamnă și să ne ajutăm unul pe altul atunci când trecem prin greutăți. Termenul grecesc pentru „sarcină, povară” se poate referi la o greutate mare sau la o piatră. Imaginea aceasta ne reamintește că toți ducem poveri și avem nevoie de cineva care să ne ajute să le purtăm. Împărțirea responsabilităților și a greutăților este o lucrare poruncită bisericii de Dumnezeu - o activitate care necesită blândețe și care generează compasiune.

Gândește-te la ultima ocazie când cineva te-a ajutat să duci o povară sub greutatea căreia te luptai. De ce acel ajutor a însemnat atât de mult pentru tine? Tu pe cine poți ajuta acum să-si ducă povara?

Vineri, 30 iulie – Un gând de încheiere

„Când constatați că lucrarea voastră este grea, când vă plângeți de dificultăți și încercări, când spuneți că nu aveți putere să vă împotriviți ispitei, că nu puteți să biruiți nerăbdarea și că viața de credință este o lucrare anevoioasă, fiți siguri că nu purtați jugul lui Hristos. Voi purtați jugul unui alt stăpân.” - Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 267

„Noi nu putem să facem nimic, absolut nimic, pentru a ne recomanda bunăvoinței lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne încredem de loc în noi înșine sau în faptele noastre bune, dar, atunci când venim la Domnul Hristos ca niște făpturi păcătoase și supuse greșelii, putem să găsim odihnă în iubirea Sa. Dumnezeu îi va primi pe toți cei care vin la El cu încredere deplină în meritele Mântuitorului răstignit. Iubirea răsare în inimă. Poate că nu simțim nicio stare de extaz, dar este o încredere statornică și plină de pace. Orice povară este ușoară, pentru că jugul pe care ni-l pune Hristos este ușor. Datoria ajunge să fie o încântare, iar sacrificiul, o plăcere. Calea care înainte părea să fie învăluită în întuneric devine strălucitoare, pentru că este luminată de razele ce vin de la Soarele Neprihănirii. Aceasta este umblarea în lumină, după cum Hristos este în lumină.” - Idem, *Credința și faptele*, pp. 38-39

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Ioan 12-18

1. Care profet a scris despre oamenii care aveau „să nu înțeleagă cu inima”?
2. Cum a motivat Domnul faptul că avea să Se arate ucenicilor, și nu lumii?
3. De ce uită femeia suferința produsă de durerile nașterii?

4. Ce a spus Domnul că face oricine este din adevăr?

Evanghelizare, Secțiunea 14, subcapitolul „Lecțiile Marelui Învățător”

5. Cum era Domnul Isus, când trecea prin orașe și sate?